

RECHERCHE INFORMATIE

gepleegd in de nacht van donderdag 19 op vrijdag 20-2-1981, ten laste gelegd.

Een van de aangehouden had nog meegewerkt aan de bewaking van de drie ontvoerde consuls, die uit hun woning in Baskenland werden weggevoerd en ongedeerd vrijgelaten op zaterdag 28-2-1981. Bovendien had hij in 1978 deelgenomen aan de ontvoering van de eveneens ongedeerd gebleven Baskische industrieel Voornoemde industrieel werd op 14-11-1982, nadat hij al eerder bedreigd was door de ETA in verband met het niet betalen van de Zwitserse douaneambtenaren aan de grensovergang Rheinau aangehouden en op 28-9-1981 veroordeeld tot 3 jaren tuchthuis en ontzegging van de toegang tot Zwitserland voor de periode van 10 jaren (zie JBT 81-07, btl. F). De personalia van de veroordeelden zijn:

G. Bombrieven gezonden aan vijftal instanties in Verenigd Koninkrijk d.d. 15-2-1983 (zie ook JBT 83-01, Btl. C 2)

Een Britse groepering die fel gekant is tegen vivisectie en zeehondenjacht, zich noemende de ANIMAL RIGHTS MILITIA (Militie voor de Rechten van het Dier) heeft op 15-2-1983 opnieuw getracht door middel van vijf bombrieven de aandacht te vestigen op de toestand waarin een aantal diersoorten verkeert.

De brieven, die bestemd waren voor de Minister van Landbouw, Peter Walker, de Canadese vertegenwoordiger in Londen, de diergeneeskundige faculteit van de universiteit van Bristol, professor Roy Calne van het Addenbrook ziekenhuis te Cambridge die zich bezig houdt met dierenexperimenten en een bontverkoper in Manchester, konden door tijdig ontdekken onschadelijk worden gemaakt.

In november 1982 werden door de ANIMAL RIGHTS MILITIA vier bombrieven gezonden waarvan drie naar leden van het Lagerhuis en een naar het adres van de Britse premier Thatcher, Downingstreet 10 te Londen. De drie bombrieven die bestemd waren voor de drie leden van het Lagerhuis konden voortijdig onderschept worden.

De vierde bombrief verwondde de huismeester van de ambtswoning van de premier Thatcher. Toen deze namelijk de brief opende, volgde hierop een ontploffing. (Dossiernr. 22.0/30.)

H. Veroordeling Zwitserse extremisten en d.d. 28-2-1983

Op 28-2-1983 werden te Zürich twee Zwitserse onderdanen veroordeeld tot 7 jaren gevangenisstraf wegens het in bezit hebben van 90 kg explosieven en wapens en het leveren daarvan aan de leden van een stadsgeruilbeweging in West-Duitsland onder wie onder andere

die gerekend kan worden tot de zgn. 'Antifa-beweging'. Zij werd op 3-6-1981 door de Zwitserse douaneambtenaren aan de grensovergang Rheinau aangehouden en op 28-9-1981 veroordeeld tot 3 jaren tuchthuis en ontzegging van de toegang tot Zwitserland voor de periode van 10 jaren (zie JBT 81-07, btl. F). De personalia van de veroordeelden zijn:

a. ; en
b. behoorde tot de 'Rode Hulp Zürich' en werkte als secretaresse bij een advocatencollectief te Zürich. Tussen 1976 en 1979 had ze contacten met:

1. werd op 9-11-1979 aangehouden na een overval op de Zwitserse Volksbank te Zürich. Op 30-9-1982 werd aan de West-Duitse autoriteiten uitgeleverd en veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf wegens zijn aandeel voor de in 1977 gepleegde ontvoering en moord op (zie JBT Btl. btl. E).

2.

werd in 1973 na een vuurgevecht met de politie in Bochum gearresteerd; zij werd gezocht voor een in 1972 in West-Berlijn gepleegde bankroof.

Voor dit feit werd zij tot acht jaren gevangenisstraf veroordeeld, maar in 1975 met vijf anderen vrijgelaten in ruil voor de ontvoerde CDU-politicus . Het zestal werd naar Zuid-Yemen Tijdens de op 21-12-1975 gepleegde overval op het OPEC-gebouw te Wenen werd door getuigen herkend, als zijnde de vrouw die dodelijke schoten had afgevuurd op een Oostenrijkse politie-agent en een Iraaks delegatielid. Op 20-12-1977 werd , in gezelschap van

, aan de Zwitsers-Franse grens in het bezit van valse paspoorten aangetroffen. Toen de politie het duo wilde aanhouden, schoot r een grenswacht in de borst en een ander in het been. Zij namen per auto de vlucht in de richting van Porrentury en stapten later over in een taxi. Met de taxi werd naar Derlémont gereden, waar een inderhaast opgestelde blokkade iedere auto controleerde. Bij deze versperring werd het duo aangehouden. (Dossiernr. 26.0/33.2)

Centrale Recherche Informatiedienst

Raamweg 47 Den Haag
Postbus 20304
2500 EH Den Haag
Telefoon 070-76 99 11
Doorkiesnummer 070-76 98 82
Telex 31152

JOURNAAL BERICHTGEVING TERRORISME

ACD 1672000 H.R.v.

Datum 26 APR. 1983

4de jaargang, april 1983, no. 4

b. — d. /

Bulletin Bijzondere Zaken Centrale

Speciale aandacht wordt gevraagd voor het volgende:

Aanhouding op 11-11-1982 te Housenstamm

Naar aanleiding van bovengenoemde aanhouding kon uit veiliggestelde papieren de naam ' worden ontcijferd (Het vraagteken staat voor een letter, die niet ontcijferd kon worden). De Duitse collega's hechten het grootste belang aan de identificatie van ' U wordt verzocht bij te dragen aan de oplossing van de zaak. Mocht U erin slagen de identiteit van de betrokken persoon te achterhalen, dan wordt U verzocht contact op te nemen met de Bijzondere Zaken Centrale, tel. 070-76 98 82 (buiten kantooruren 070-76 98 88). (Dossier 21.7/41.106).

I. Binnenland

A. Aanslag op surveillance-auto van Gemeentepolitie Assen, d.d. 11-6-1982 (Vervolg op JBT nr. 82-09 Binnenland onder B)

Het proces tegen de 10 ZMers, die ervan verdacht werden betrokken te zijn geweest bij het schieten op een politie-auto met 2 inzittenden op 11-6-1982 in Assen begon op 7-10-1982. Twee van de 10 verdachten, en , die zich na een kort proefverlof niet meer hadden gemeld bij het HvB, verschenen niet op de rechtszitting.

In de zaak verklaarde de Rechtbank het Openbaar Ministerie niet ontvankelijk omdat de dagvaarding verkeerd geadresseerd was. Bovendien was aan betrokken verdachte de sluiting van het gerechtelijk vooronderzoek niet meegedeeld terwijl de zaak tegen tot 28-10-1982 werd aangehouden omdat er een foutje in de dagvaarding werd geconstateerd. De verdediging van de 10 ZMers was van mening dat het Openbaar Ministerie in het geheel niet ontvankelijk verklaard diende te worden. Dit omdat er tijdens het opsporingsonderzoek vele fouten waren gemaakt, waardoor in strijd gehandeld zou zijn met het Wetboek van Strafvordering. Bovendien zouden de verklaringen van de verdachten op onrechtmatige wijze zijn verkregen omdat zij tijdens de verhoren onder ontoelaatbare zware psychische en soms ook fysieke druk zouden hebben

gestaan. Er werden zeer grievende beschuldigingen geuit aan het adres van de politie, het Openbaar Ministerie en de Rechter-Commissaris.

De President van de Rechtbank stelde, dat ondanks de aanwijzingen, dat er werkwijzen in het gerechtelijk vooronderzoek waren gevolgd, die geleid zouden kunnen hebben tot een niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie, de beslissing hierover pas zou geschieden na de behandeling van de zaak. Halverwege de eerste zittingsdag bracht de President van de Rechtbank verslag uit van de verhoren bij de Rechter-Commissaris en andere processtukken. Van belang hierbij was de Verklaring van een zwager van een van de terechtstaande Molukkers. Aanvankelijk als verdacht gehoord, had hij gezegd dat op 11-6-1982 in het huis van zijn zwager 10 Molukkers, in donkere kleding met wapens op de tafel hadden zitten wachten, kennelijk op iets dat die nacht zou gebeuren. Bij de Rechter-Commissaris, inmiddels niet langer als verdachte, trok hij deze verklaring weer in. Hetzelfde deed z'n broer, met zijn verklaring. Na langdurig politieverhoor kwam hij met de bekentenis:

'We moesten een daad stellen' werd op 11-7-1982 bezocht door dominee , die op 7-10-1982 verklaarde dat toen een verslagen indruk maakte en een diepe snee in zijn pols had.

Op 8-10-1982 eiste de officier van Justitie bij de rechtbank in Assen zes jaren gevangenisstraf met aftrek ter zake poging tot moord tegen alle 8 aanwezige Molukkers. Hij baseerde zich daarbij op de intertijd afgelegde bekentenis van een van de verdachten en op het technisch bewijs, zoals kledingstukken en gereedschap, die op de plaats van de beschieting zijn gevonden. Zes van de acht verdachten werd subsidiair medeplichtigheid ten laste gelegd. Uitspraak zou volgen op 21-10-1982.

Op 21-10-1982 was de Rechtbank de nietigverklaring van de dagvaardigingen, zoals door de verdediging was bepleit op 7 en 8-10-1982 van de hand. Ook het niet ontvankelijk zijn van het openbaar ministerie, dat volgens de verdediging in strijd zou hebben gehandeld met het beginsel van een goede procesvoering, werd afgewezen. Gedeeltelijk werd het verweer aanvaard t.a.v. het onrechtmatig verkregen bewijs. Verklaringen voor de politie, afgelegd en achtte de rechtbank voor het bewijs niet bruikbaar. werd schuldig bevonden aan het medeplegen van een poging tot moordmeermalen gepleegd op 2 politiemannen. Van verdachte werd niet bewezen geacht dat hij aanwezig was als uitkijkpost of bij de schietpartij, daarvoor kreeg hij vrijspraak. Wel achtte de rechtbank tegen hem bewezen medeplichtigheid aan het medeplegen van de schietpartij en veroordeelde hem, eveneens

Nog diezelfde dag lieten de kapers, die zeiden geen terroristen te zijn maar tegenstanders van de Libische leider, kolonel Moamar Ghadafi, weten dat zij nog liever zouden sterven dan naar Libië terug te keren.

Nadat de kapers hadden vernomen dat de Marokkaanse autoriteiten hen geen politiek asiel wensten te verlenen, deelden zij mede ook geneegen te zullen nemen met een vrijgeleide naar een ander pro-Westers land.

Toen premier Dom Mintoff, na ruim 64 uur moeizame onderhandelingen, de verzekering had gegeven dat de kapers niet naar Libië teruggestuurd zouden worden en dat zij niet op Malta vervolgd zouden worden, gaven de kapers zich op woensdag 23-2-1983 over.

Volgens de politie van Malta waren de twee kapers ontevreden officieren van het Libische leger, die bij hun actie geassisteerd werden door drie deserteurs uit voornoemd leger.

Verder bevonden zich onder de vliegtuigpassagiers twee gevangenen die naar een andere Libische gevangenis werden getransporteerd.

Na de beëindiging van de kaping verklaarden de uitgeputte maar ongedeerde vliegtuigpassagiers, dat zij door de kapers goed waren behandeld en dat het aan boord aanwezige voedsel en drank gelijkmatig was verdeeld.

In de periode van 1978 tot 1981 werden enkele Libische vliegersvliegtuigen gekaapt, een en ander verband houdende met de mysterieuze verdwijning van de sjitische moslemleider na diens bezoek in 1978 aan Libië. De

laatste kaping betrof een Boeing 727 van eerdergenoemde 'Libyan Arab Airlines', dat op 7-12-1981 op een vlucht van Zürich naar Tripoli (Libië) boven Italiaans territorium werd gekaapt door leden van de sjitische 'AL AMAL' (zie JBT. nr. 82-1 Btl. onder E-2).

In binnenlandse politieke kringen op Malta wordt de goede afloop van de kaping gezien als een psychologische overwinning voor de socialistische premier Dom Mintoff, die met een minderheid van stemmen regeert, hetgeen de oppositie tot een al ruim één jaar durende boycot van het parlement heeft aangezet.

(Dossier nr. 27.0/69.4)

B. Duits Terrorisme

1. Aanhouding

Op 1-3-1983 werd gearresteerd op het station van Darmstadt-noord.

Bij haar aanhouding was zij in het bezit van:

a. een Colt Gouvernement 1911 a 1, cal. 45, nummer 772917, met twee gevulde magazijnen. Zij droeg het wapen schietklaar de broeksband. Het wapen is afkomstig uit Zwitserland, waar het op 14-2-1976 door vermoedelijk is gekocht.

b. 3320 DM, f 1000,-, \$ 100,-. Het dollar-biljet, met het nummer 68117069, is afkomstig uit het losgeld dat betaald werd na de ontvoering van de Oostenrijkse zakenman op 9-11-1977. Er was een bedrag geëist van 50 miljoen Oostenrijkse Schilling, uit te betalen in diverse valuta. De betaling volgde op 12-11-1977 en op 13-11-1977 werd het slachtoffer vrijgelaten. (zie JBT. 80-12, blt. A 2 b).

c. Reisdocumenten

- Zwitsers paspoort, nummer HH 3956425 ten name van . Het zou hier gaan om een totaal-valsing, daar de persoons- en paspoortgegevens niet voorkomen in Zwitserland;
- Nederlands paspoort, nummer 160445 J ten name van

Na onderzoek is gebleken dat het paspoort met genoemd nummer is afgegeven aan

Door werd op 2-6-1979 bij de G.P. Eindhoven aangifte van vermissing gedaan;
- Bundespersonalausweis, nummer G 2269855 ten name van . In het persoonsbewijs werd een aantekening betreffende een verhuizing naar Düsseldorf aangetroffen. Adres en stempel van

de stad Düsseldorf zijn ook diverse keren aangetroffen in vervalste persoonsbewijzen die gevonden werden in de RAF-depots. Het persoonsbewijs is vervalst. Houdster is

Over aangifte van vermissing

is niets bekend.

d. Naast de bovengenoemde zaken had nog een notitieblok en zakagenda bij zich.

De daarop voorkomende aantekeningen, zoals gecodeerde telefoonnummers, afspraken betreffende samenkomsten en contacten, kwamen overeen met die welke gevonden zijn in de conspiratieve woning te Heidelberg/Rohrbach en de RAF-depots. (zie JBT 80-12, blt. A 2 b en 82-12, blt. A 1).

Achtergrond

wordt verdacht van diefstal c.q. verduistering, en medeplichtigheid aan bomaanslagen.

Zij wordt geacht sedert herfst 1980 lid van de Rote Armee Fraktion te zijn. Zij zou onder andere de eind '80 ontdekte conspiratieve woning van de RAF te Heidelberg/R. hebben gehuurd. In 1980 heeft zij de RAF de nodige gegevens betreffende de Amerikaanse basis 'Hammond Barracks' doorgegeven. Deze gegevens waren nodig voor het plegen van een aanslag (zie JBT 81-11, blt. A 2).

Haar directe betrokkenheid bij de RAF, blijkt onder andere uit het feit dat haar vingerafdrukken aangetroffen werden op materiaal gevonden in de recent ontdekte RAF-depots.

Onderzoek

Na onderzoek door de politie van Darmstadt en BKA is komen vast te staan dat voor haar aanhouding af en toe woonde bij een student in Darmstadt, laatstelijk op 28-2-1983. De student (ngo) werd op 9-3-1983 in voorlopige hechtenis genomen, t.z. ondersteuning van een terroristische vereniging. Zijn appartement werd onderzocht.

Hij verklaarde dat hij onder de naam een jaar geleden leerde kennen op de universiteit van Darmstadt. bracht regelmatig twee personen mee, die voorgesteld werden als en . Identificatie van deze personen is tot nu toe niet mogelijk gebleken.

Na de aanhouding van was het de student pas duidelijk geworden dat en één en dezelfde persoon is.

De student werd op 10-3-1983 in vrijheid gesteld.

(Dossier nr. 21.1/46.6)

C. Iers terrorisme

1. Aanslag op rechter

in Belfast d.d.

18-1-1983

Op zondag, 15-1-1983, werd de vooraanstaande Rooms-Katholieke rechter door twee onbekende mannen doodgeschoten, toen hij bij de St. Bridig's Chapel in Zuid-Belfast - waar hij een mis had bijgewoond - in zijn auto was gestapt. Bij deze aanslag werd een 72-jarige vrouw gewond.

De daders wisten na hun daad te ontsnappen. De politie neemt evenwel aan dat de aanslag het werk is van de INLA, omdat zij onlangs acties had aangekondigd tegen vertegenwoordigers van de rechterlijke macht in Noord-Ierland.

2. Aanslag op politie-reservist

in

Londonderry d.d. 18-1-1983

Op dinsdag, 18-1-1983, werd in zijn kruidenierswinkel in Londonderry door een aantal leden van de IRA doodgeschoten.

Het slachtoffer, een reserve-politieman, zag de daders aankomen en gooide zijn glazen winkeldeur voor hen dicht maar de schutters lieten zich niet van hun voornemens afbrengen en schoten hem dwars door de deur neer.

3. Aanslag op politiemans in Warrenpoint d.d. 20-2-1983

Op zondag, 20-2-1983, werd in de grensplaats Warrenpoint in het zuiden van Noord-Ierland, een politiemans doodgeschoten

door gewapende mannen, toen hij het plaatselijke politiebureau verliet. De verantwoordelijkheid voor de aanslag werd korte tijd later opgeëist door de IRA.

4. Bomaanslag in Armagh op 21-2-1983

In de avond van maandag, 21-2-1983, deed zich een bomexplosie voor in de Rooms-Katholieke wijk van het Noordierse Armagh, waarbij een politieman om het leven kwam. Omtrent de samenstelling van de bom is niets bekend. Intussen heeft de IRA zich verantwoordelijk gesteld voor de bomaanslag.

5. Aanslag op politieman d.d. 2-3-1983

Op 2-3-1983 werd tijdens een patrouille in het noorden van Belfast, de 49-jarige politieman doodgeschoten door leden van de IRA. Bijzonderheden omtrent de aanslag zijn niet bekend. Op dezelfde dag werd op een parkeerplaats in Armagh een 13 kilo zware bom ontdekt en door bomexperts onschadelijk gemaakt. De politie vermoedt dat de bom door IRA-leden is gelegd. (Dossiernr. 22.1/24.6)

D. Italiaans terrorisme

1. Proces tegen moordenaars van

Op 14-4-1982 begon in Rome het proces tegen een groep Romeinse Rode Brigadisten die onder andere de vooraanstaande Christen-democratische politicus op 16-3-1978 ontvoerden en 55 dagen later op 9-5-1978 vermoordden. Beroepsranchters moesten samen met gewone burgers, die door middel van loting waren aangewezen, een oordeel vellen over een reeks bloeddorstige ondernemingen van het Romeinse 'front' van de Rode Brigades. De aanklacht tegen 63 verdachten is een lange opsomming van misdaden, waaronder 17 moorden en 11 pogingen tot moord. Het monsterproces stond echter vooral in de belangstelling omdat men hoopte op meer onthullingen over de moordzaak.

Spijtoptanten

Aanvankelijk tastten de Italiaanse autoriteiten volkomen in het duister omtrent de identiteit van de Rode Brigadisten die hadden vermoord. In 1978 had men nog geen enkele greep op het terroristische geweld. Het is vooral het optreden van de zogenaamde terroristische spijtoptant geweest die een bres heeft geslagen in de organisatie van de Rode Brigades. Zijn arrestatie werd op 21-2-1980 bekend. Hij was als één van de kopstukken van de Rode Brigades nauw betrokken bij de ontvoering van . In ruil voor strafvermindering wilde i wel praten. Uit zijn informatie kwamen de autoriteiten veel aan de weet over de organisatie van de Rode Brigades. Hij gaf namen door, deed mededelingen over schuiladressen en opslagplaatsen van wapens en munitie. Het gevolg was een golf van arrestaties. De regering kondigde bovendien maatregelen af, waardoor terroristen, die in belangrijke mate zouden bijdragen tot de ontmanteling van terroristische organisaties, op strafvermindering konden rekenen. Deze maatregel zou één van de meest doelmatige middelen blijken te zijn om het terroristische geweld een halt toe te roepen. De wet had echter een tijdelijk karakter en liep af op 31-1-1983. Vanaf deze datum kan niet meer op strafvermindering worden gerekend. De Rode Brigadisten namen in 1981 wraak op 'overloper' en 'verrader' , door zijn broer te ontvoeren en te doden. Dit moest tevens een waarschuwing zijn voor mogelijke andere 'spijtoptanten'. Het mocht niet baten. In de daarop volgende maanden zouden steeds meer terroristen het voorbeeld van volgen.

i werd op 17-12-1982 veroordeeld tot 1 jaar en 3 maanden gevangenisstraf wegens zijn aandeel in een roofoverval te Turijn in juni '79. Een rechtbank in Genua sprak op 26-2-1983 vrij van medeplichtigheid aan 6 moorden die gepleegd

waren tussen 1978 en 1980. Hij werd op 28-2-1983 in vrijheid gesteld. Hij zal echter nog in verscheidene andere processen tegen terroristen als getuige optreden. Daarna zal hij vermoedelijk geholpen worden om onder een andere naam uit het gezichtsveld te verdwijnen teneinde aan wraakoefeningen te ontkomen.

Verklaring

Op 28-1-1982 werd gearresteerd. Hij was één van de Brigadisten die de ontvoerde generaal in Padua gevangen hield. Na enkele dagen sloeg ook hij door. Hij kon weer nieuwe details over de ontvoering en moord op meedelen. Uit zijn verklaring bleek dat was doodgeschoten door op het moment dat er al concrete onderhandelingskanalen leken te zijn bewerkstelligd om in ruil voor één of meerdere terroristen los te laten.

Volgens zowel als onderhield de buitenlandse contacten van de Rode Brigades. Gebleken is dat er een 'militaire' samenwerking tussen de Italiaanse terroristen en de PLO bestond. De PLO leverde vanuit Libanon wapens, munitie en explosief materiaal. Ook kon voor instructeurs en opleidingscursussen in kampen worden gezorgd. Hier werd echter geen gebruik van gemaakt. Voorwat betreft contacten binnen Europa verklaarde dat de Rode Brigades banden had met de RAF, de Beweging van de 2e juni, de ETA, de IRA en de NAP (Nuclei Armati Proletari).

, gearresteerd op 4-4-1981 en op 13-5-1981 veroordeeld tot 8 jaren gevangenisstraf, behoorde in het proces eveneens tot de hoofdverdachten. Hij was één van de terroristen die zich tot 'politieke gevangenen' hadden verklaard en niet wilden praten.

Het proces

Het proces dat op 14-4-1982 in Rome begon, vond uit angst voor terroristische acties plaats in een tot bunker omgebouwde gymnastiekzaal. Dat de uiterst strenge beveiliging niet overdreven was, bleek uit een aanslag op een politiebuisje met drie agenten dat voor het gebouw geparkeerd stond. Alle agenten raakten gewond (zie JBT 82-07, blz. B 1a). In de zaal waren zes kooien opgesteld, die door kogelvrijglas van elkaar gescheiden waren. De 'spijtoptanten' waren in aparte kooien ondergebracht.

Tijdens het proces verklaarde , dat acht leden van de rechterlijke macht op een 'dodenlijst' van de Rode Brigades stonden. De Rode Brigades bleken op de hoogte van alles wat er omging op het ministerie en in de gevangenissen. Het beleid van de justitie was de Brigades al bekend terwijl het nog in het stadium van voorbereiding was. Ook wisten zij precies wie dat nieuwe beleid moesten gaan uitvoeren. Zodoende konden zij de 'dodenlijst' samenstellen. Bron van al die informatie was de criminoloog , die begin '81 was gearresteerd (zie JBT 82-02, blz. B3).

Het proces was van buitengewone betekenis voor de strijd tegen een organisatie die lange tijd ongrijpbaar leek.

Verscheidene zienswijzen zijn tijdens het proces naar voren gekomen, te weten:

- van spijtoptanten, die niet meer geloven in een opstand van de massa tegen het huidige staatsbestel enerzijds, anderzijds echter ook niets zien in een militaire structuur;
- van de 'orthodoxen', die maatschappij-hervorming de hoofdzak vinden;
- van militaristen, die vasthouden aan militair geweld. Binnen deze militaristen heeft zich een nieuwe groep afgesplitst, die zich als de fanatieke voorhoede beschouwt. Zij noemen zich stadsguerilla's. Strijd tegen de christen-democraten staat als eerste punt op hun programma. De grote bedrijven in Italië moeten opnieuw worden aangevallen. Vakbonden en communisten moeten bestreden worden. Daarvoor willen zij in vredesbewegingen infiltreren, omdat deze tegenwoordig zoveel mensen op straat weten te brengen.